

USNESENÍ

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Vojtky a soudců JUDr. Martiny Vršanské a JUDr. Roberta Waltra v právní věci žalobkyně: S. A., narozená , bytem , zastoupená Mgr. Michalem Dlabolou, advokátem se sídlem U Studánky 250/3, Praha 7, proti žalovanému: MUDr. J. B., narozený , bytem , zastoupený Mgr. MUDr. Pavlem Strejcem, advokátem se sídlem 5. května 655, Sokolov, o 4.597,97 EUR s příslušenstvím, vedené u Okresního soudu Plzeň-sever pod sp. zn. 10 C 428/2010, o dovolání žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 18. 12. 2018, č. j. 64 Co 269/2018-380, t a k t o :

I. Dovolání **se odmítá.**

II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů dovolacího řízení částku 7.454 Kč, a to do tří dnů od právní moci tohoto usnesení k rukám Mgr. Michala Dlaboly, advokáta se sídlem U Studánky 250/3, Praha 7.

S t r u č n é o d ů v o d n ě n í (§ 243f odst. 3 o. s. ř.):

Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 10a o. s. ř.) odmítl podle § 237 o. s. ř. jako nepřípustné dovolání žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 18. 12. 2018, č. j. 64 Co 269/2018-380, jímž byl potvrzen rozsudek Okresního soudu Plzeň-sever ze dne 14. 5. 2018, č. j. 10 C 428/2010-313, ve vyhovující části výroku, kterou bylo žalovanému uloženo zaplatit žalobkyni 4.597,97 EUR s úrokem z prodlení, a rozhodl o nákladech řízení.

Odvolací soud ve sporu o náhradu škody na zdraví vyšel ze zjištění, že žalovaný dne 15. 12. 2008 provedl spěšně, bez náležité péče, a tedy podle závěrů znalců způsobem non lege artis, liposukci stehen a hýždí žalobkyně, což mělo za následek hrubě nerovnoměrné a neestetické rozložení podkožního tuku na ošetřených partiích. Žalobkyně ve snaze zmírnit nepříznivé následky zákroku provedeného žalovaným podstoupila novou plastickou operaci, kterou však mohlo být dosaženo jen částečné nápravy. Odvolací soud za tohoto skutkového stavu shledal důvodným nárok žalobkyně na náhradu škody podle § 510, § 444 odst. 1 a § 449 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, účinného do 31. 12. 2013 (dále též jen „obč. zák.“), představované cenou za reoperaci, a dále náhradou bolesti a ztížení společenského uplatnění podle § 7 vyhlášky č. 440/2001 Sb., účinné do 31. 12. 2013.

Dovolatel nesouhlasí se skutkovými závěry odvolacího soudu, založenými na znaleckých posudcích. Tvrdí, že odvolací soud nehodnotil znalecké posudky kriticky,

nepokusil se o odstranění rozporů mezi posudky a přehlížel jejich logické nedostatky a vnitřní

rozpornost, pro které jimi nelze mít za prokázané, že operace byla provedena v příliš krátkém časovém intervalu, jenž neumožňoval kvalitní zákrok. Nepokládá za prokázané, že reoperace byla nezbytná. Těmito námitkami však žalovaný nenastiňuje právní otázku, kterou by měl dovolací soud posuzovat, ale brojí proti zjištěnému skutkovému stavu, čímž však nelze založit přípustnost dovolání podle § 237 o. s. ř. (dovolacímu přezkumu podléhají pouze otázky právní, nikoliv skutkové - viz § 241a odst. 1 o. s. ř.).

Dovolací soud v této souvislosti dodává, že neshledal postup odvolacího soudu rozporným s judikaturou – s rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 30. 7. 2008, sp. zn. 25 Cdo 883/2006, publikovaným ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. 3/2009, neboť odvolací soud nenahradil závěry znaleckého posudku vlastním názorem, ani s rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 21. 10. 2009, sp. zn. 22 Cdo 1810/2009, uveřejněným v Souboru civilních rozhodnutí a stanovisek Nejvyššího soudu pod C 7776, a s nálezem Ústavního soudu ze dne 20. 5. 2008, sp. zn. I. ÚS 49/06, když z odůvodnění napadeného rozsudku vyplývá, že soud se zabýval řádně odůvodněním závěrů znalců, hodnotil znalecký posudek kriticky a v souladu s pravidly logického myšlení. Žalovaný vytýká znalcům, potažmo odvolacímu soudu, že závěr o příliš krátké době trvání liposukce, která (mimo jiné) byla příčinou neuspokojivého výsledku zákroku, není založen na dostatečně určitých zjištěních o skutečné době trvání zákroku. Tím se však žalovaný snaží dosáhnout pro sebe příznivějšího skutkového závěru s využitím vlastního pochybení, neboť to byl on, kdo byl povinen řádně dokumentovat průběh zákroku, ale neučinil tak.

Podle dovolatele žalobkyně neprokázala, že sama nepřispěla k potenciálně nedobrému výsledku liposukce nedodržením pooperačního režimu. Tato námitka svědčí o nepochopení rozložení důkazního břemene v dané věci. Hodlal-li se žalovaný proti uplatněnému nároku bránit tvrzením, že příčinou nežádoucího stavu dolních končetin žalobkyně po jeho zákroku bylo nedodržení pooperačního režimu žalobkyní, bylo jeho povinností takové tvrzení prokázat (§ 120 odst. 1 o. s. ř.). V opačném případě by navíc žalobkyně byla nepřipustně zatížena povinností prokazovat negativní skutečnost.

Žalovaný také odvolacímu soudu vytkl nesprávný procesní postup při dokazování. Namítl, že odvolací soud mu znemožnil seznámit se s předstihem se znaleckým posudkem znalce MUDr. Z[REDAKOVANÉ] a znalce vyslechnout. K těmto námitkám, založeným na tvrzených vadách řízení, jež mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, by dovolací soud mohl podle § 242 odst. 3 o. s. ř. přihlídnout pouze tehdy, bylo-li by dovolání shledáno přípustným podle § 237 o. s. ř.; tak tomu však v posuzované věci není.

Z těchto důvodů Nejvyšší soud dovolání podle § 243c odst. 1 o. s. ř. odmítl.

Výrok o náhradě nákladů dovolacího řízení se neodůvodňuje (§ 243f odst. 3 věta druhá o. s. ř.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí není přípustný opravný prostředek.

V Brně

dne 10. 3. 2020

JUDr. Petr Vojtek v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Markéta Voráčová